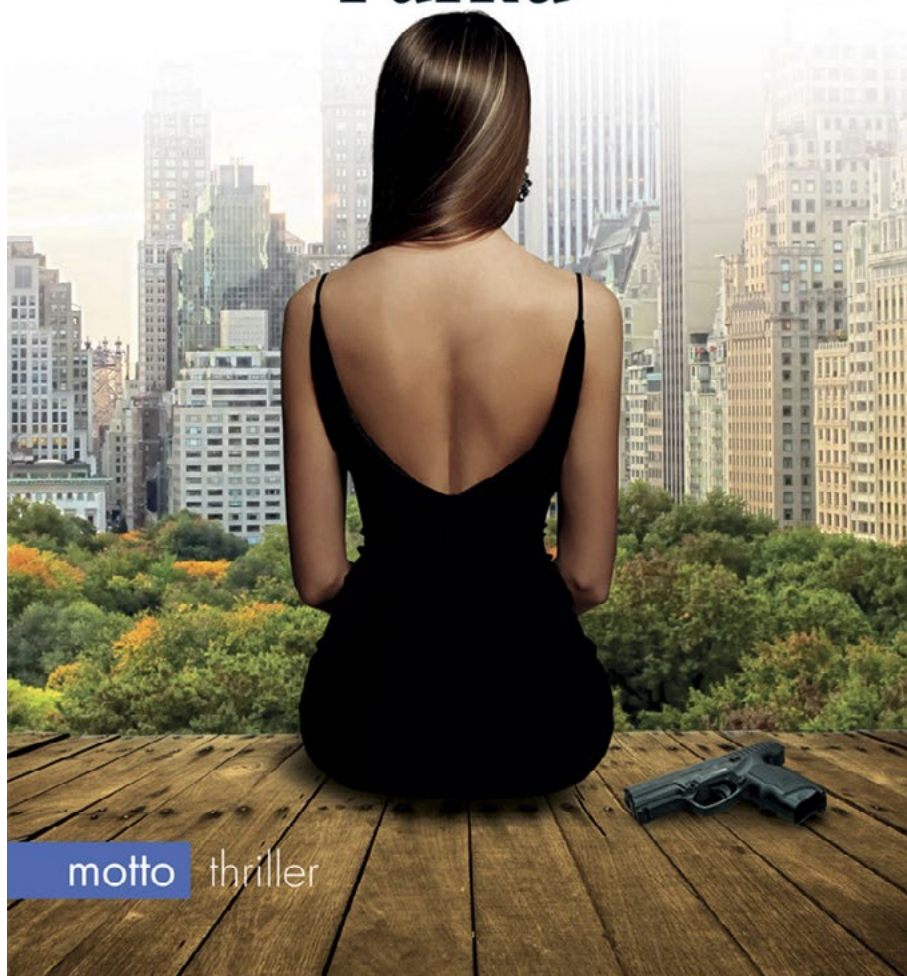

GUILLAUME

MUSSO

Noc v Central Parku

motto thriller

Noc v Central Parku

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

Guillaume Musso
Noc v Central Parku – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

MUSO
GUILLAUME

**Noc v Central
Parku**

Praha 2017

Přeložila Daniela Marešová

*Věcem, které nám unikají,
přikládáme větší důležitost
než těm, které máme na dosah.*

William Sommerset MAUGHAM

Obsah

První část

Spoutaní 8

1. Alice	9
2. Gabriel	15
3. Central Park West	21
4. Spoutaní	27
5. Red Hook	41
6. Chinatown	55
7. Na kolenou	75

Druhá část

Paměť bolesti 81

8. Paměť bolesti	83
9. Riverside	111
10. Otisky	115
11. Malý Egypt	123
12. Free jazz	135
13. Shisha Bar	139
14. Dva lidé	145
15. Para bellum	151

Třetí část

Z krve a zběsilosti 165

16. Stopa vraha	167
17. Nástrahy ďábla	181
18. Uppercut	189
19. Mezi živými	195
20. V domě	205
21. Perleťový závoj	215
22. Vaughn	223

Čtvrtá část

Rozervaná na kusy 229

23. Konej, nebo zemři	231
24. Kapitola nula	253
25. Těsně předtím	261
26. Zrcadla	269
27. Bílé stíny	277
28. Ze srdce	283

Bude...

Poděkování

První část

SPOUTANÍ

Alice

Myslím, že každý člověk má dvě tváře.

Ta druhá je neznámá,

konspirativní a prohnaná.

Stephen KING

Čerstvý vítr na tváři. Lehké šumění listí. Bublání potoka někde opodál. Občasné zacvrlikání ptáků. Za zavřenými víčky zatím jen tušení prvních slunečních paprsků.

Potom zapraskají větve. Zavoní vlhká hlína. Tlející listí. Je cítit šedý lišejník, intenzivní vůně lesa a jehličí.

Odněkud z dálky doléhá nejasné, rušivé hučení.

Alice Schäferová s námahou otevřela oči. Světlo probouzejícího se dne ji oslepovalo. Oblečení zvlhlo ranní rosou. Byla zpocená, ale třásla se zimou. V hrdle jí vyschlo a v ústech cítila silnou pachutí popela. Byla otupělá, klouby měla ztuhlé, paže i nohy rozbolavělé.

Když se posadila, viděla, že ležela na obyčejné lavičce z neopracovaného dřeva. Cítila, že ji z boku něco tlačí, a s úlekem si uvědomila, že je to těžké lidské tělo.

Alice potlačila výkřik a srdce se jí zběsile rozbušilo. Snažila se od těla co nejvíc odtáhnout, sklouzla na zem, ale cosi ji přitáhlo nazpátek. S ohromením zjistila, že má pravou ruku

připoutanou k levému zápěstí neznámého muže. Trochu se odsunula, ale muž se nehýbal.

Sakra!

Srdce jí tlouklo jako o závod. Podívala se na zápěstí: ciferník starých hodinek značky Patek byl poškrábaný, ale mechanismus fungoval. Na ciferníku si přečetla, že je dnes úterý 8. října 8 hodin.

Panebože! Kde to jsem? pomyslela si a snažila se setřít pot z obličeje rukávem.

Rozhlížela se kolem a hodnotila situaci. Ocitla se v hustém lese hýřícím podzimními barvami, uprostřed různorodé vegetace. Zarostlou paseku lemovaly duby, husté křoví, odkud vyčnívalo pár skalnatých výběžků. Nikde nikdo a vzhledem k okolnostem to bylo rozhodně lepší.

Alice se podívala nahoru. Nádherné, měkké, až neskutečné světlo. Paprsky probleskovaly větvemi rozložitého jilmu zářícího barvami, kořeny stromu se prodíraly kobercem vlhkého listí.

Les v Rambouillet? Fontainebleau? Lesík ve Vincennes? odhadovala v duchu.

Impresionistický obraz jako z pohlednice, jehož pohoda ostře kontrastovala se surrealistickým probuzením vedle neznámého člověka.

Opatrně se naklonila, aby si mohla lépe prohlédnout jeho obličej. Muž, pětatřicet až čtyřicet let, rozčuchané kaštanové vlasy, rašící strniště.

Je mrtvý?

Klekla si a přiložila mu tři prsty na krk vpravo kousek od ohryzku. Přitlačila na tepnu, a když ucítila pulz, oddychla si. Ten člověk byl v bezvědomí, ale nebyl mrtvý. Dlouze se na něj zadívala a uvažovala. Měla by ho znát? Tulák, kterého poslala za mříže? Spolužák z dětství, kterého nepoznala? Ne, jeho rysy jí vůbec nic neříkaly.

Do očí jí spadlo několik pramínků světlých vlasů, odhrnula je a pozorně se zadívala na kovové náramky, kterými byla k tomu člověku připoutaná. Byl to standardní model s dvojí pojistkou, jaký používají všude na světě policejní sbory i soukromé ochranky. Bylo dokonce velmi pravděpodobné, že jsou její vlastní. Prohledala kapsu džínů, doufala, že tam najde klíč. Nebyl tam, ale ve vnitřní kapse černé bundy nahmatala zbraň. V domnění, že je to její služební revolver, ho s ulehčením sevřela. Nebyl to ale Sig Sauer, jaký používají policajti z kriminálky, byl to Glock 22 s polymerovým rámem a vůbec netušila, jak se tam dostal. Chtěla zkontrolovat zásobník, ale s jednou rukou připoutanou to šlo jen obtížně.

Různě se kroutila, přitom dávala pozor, aby nevzbudila spáče vedle sebe, a nakonec se jí to povedlo. Jedna kulka evidentně chyběla. Při manipulaci s revolverem si všimla zaschlé krve na rukojeti. Stejně skvrny objevila i na obou cípech svojí košile.

Krucinál! Co jsem provedla?

Volnou rukou si několikrát přejela oční víčka. Migréna jí bušila do spánků, hlavu jako by jí svíral neviditelný svěrák. Zhluboka se nadechla, aby potlačila narůstající strach, a pokusila se uspořádat si myšlenky.

Včera večer si ve čtyřech, jen tak s kamarádkami, vyrazily na Champs-Élysées. Hodně toho vypila, střídaly jeden cocktailbar za druhým: *Moonlight*, *Trezième étage*, *London-derry*... Rozešly se kolem půlnoci. Sama pak došla k autu zaparkovanému v podzemních garážích na avenue Franklin-Roosevelt a pak...

Černá *díra*. Mysl zastřela hustá měkká mlha. Mozek jel na prázdno. Paralyzovaná paměť se zasekla na posledním obraze.

No tak, snaž se trochu, sakra! Co se stalo potom?

Zřetelně si vybavovala, jak platí za parkovací místo v automatu a jak schází po schodech do třetího podlaží. Dost večer

přebírala, to je fakt. Dopotácela se ke své audině, usadila se za volant a...

Pak už nic.

Snažila se soustředit, ale nikam to nevedlo. Vzpomínky odřízla pevná bílá stěna. Každý pokus proniknout k paměti odrazil Hadriánův val nebo ho zneškodnila Velká čínská zeď.

Naprázdko polkla. Panika dostoupila vrcholu. Ten les, krev na košili, zbraň, která jí nepatří... To nebyla jen běžná kocovina, která se dostaví druhý den po tahu. Jestli si nevzpomínala, jak se tam ocitla, je naprosto jisté, že ji někdo zdrogoval. Nějaký cvok jí možná do skleničky nalil GHB! To by bylo docela dobře možné, jako policajtky se v posledních letech setkala s několika případy, kdy pod vlivem psychotropních látek došlo k sexuálnímu násilí. Myšlenku odsunula a uložila do paměti, aby se k ní později mohla vrátit, a začala si prohledávat kapsy: zmizela peněženka i služební průkaz, neměla doklady, peníze ani mobil.

Ke strachu se přidala úzkost.

Zapraskala větev a zvuk vyplašil hejno pěnic. Několik nazlátých listů poletovalo vzduchem a pár jí letmo zavadilo o tvář. Bradou si přidržela horní lem bundy a levou rukou vytáhla zip nahoru. Všimla si, že na dlani má propiskou něco napsaného; v rychlosti načmáranou řadu čísel připomínající tahák ve škole:

2125558900

Co to je za čísla? Napsala je tam sama? *Možné by to bylo, ale jisté to není...* hodnotila rukopis.

Bezradná, vyděšená na chvilku zavřela oči.

Odmítala to jen tak vzdát. Rozhodně se v noci událo něco závažného. Ale jestli o incidentu nemá nejmenší ponětí ona,

tak muž, ke kterému je připoutaná, jí rychle osvěží paměť. Tedy, aspoň v to doufala.

Přítel, nepřítel?

Odpověď neznala, a proto zasunula zásobník do glocku a poloautomatickou zbraň nabila. Nepřipoutanou rukou namířila revolver na svého společníka a pak s ním drsně zatřásla.

„Hej! Vstáváme!“

Muž nebyl k probuzení.

„Hněte sebou, člověče!“ vyštěkla na něj a zacloumala mu ramenem.

Zamrkal, zívnuł a namáhavě se posadil. Otevřel oči a strnul. Ohromeně zíral na hlaveň revolveru jen pár centimetrů od spánku.

S vytřeštěnýma očima se podíval nejdřív na Alici a pak se nevěřicně rozhlížel na všechny strany, než mu došlo, že je někde v lese.

Pár vteřin ohromeně civěl, pak polkl, otevřel pusu a anglicky se zeptal:

„Kdo proboha jste? A co tady děláme?“

Gabriel

Každý z nás v sobě nosí znepokojivého cizince.

bratři GRIMMOVÉ

Neznámý muž měl silný americký přízvuk a téměř všechna *r* úplně polykal.

„Kde kruci jsme?“ zeptal se znovu a zamračil se.

Alice opět prsty sevřela rukojeť pistole.

„Myslela jsem, že to mi povíte vy!“ odpověděla anglicky a přitiskla mu hlaveň glocku ke spánku.

„No tak, uklidněte se, ano?“ požádal ji, ale zvedl ruce nad hlavu. „A dejte tu zbraň pryč, tyhle hračky jsou nebezpečné...“

Stále ještě ne zcela probraný kývl bradou směrem k ruce uvězněné v ocelovém náramku.

„Proč jste mi to navlíkla? Co jsem proved tentokrát? Popral jsem se? Opil jsem se na veřejnosti?“

„Nespoutala jsem vás já,“ ohradila se.

Alice si ho zevrubně prohlížela: měl na sobě tmavé džíny, tenisky Converse, modrou zmačkanou košili a vypasované sako. Jasný pohled, ale kruhy pod očima od nevyspání.

„Není zrovna moc teplo,“ postěžoval si a vtáhl hlavu hlouběji mezi ramena.

Sklopil zrak k zápěstí, aby se podíval, kolik je hodin, ale hodinky nikde.

„Do hajzlu... Kolik je?“

„Osm ráno.“

S námahou obracel kapsy a pak rozhořčeně konstatoval:

„Vždyť vy jste mi úplně všechno sebrala! Prachy, peněženku, telefon...“

„Já jsem vám nic neukradla,“ ujistila ho Alice, „mně taky všechno vzali.“

„A ke všemu mám na hlavě pořádnou bouli,“ konstatoval, když si volnou rukou přejel vzadu po lebce. „To jste taky samozřejmě nebyla vy, že ne?“ skuhral, ale odpověď vlastně nečekal.

Nenápadně ji okukoval: upnuté džíny, krátká kožená bunda, ze které čouhaly cípy košile potřísněné krví. Asi třicetiletá, štíhlá, světlé neposlušné vlasy v povoleném uzlu. Rysy v obličeji byly tvrdé, ale souměrné – výrazné lícní kosti, jemný nos, téměř průsvitná pleť – a zářivé oči, ve kterých se třpytily měděné odlesky podzimního listí.

Probrala ho ostrá bolest, páčila ho vnitřní strana předloktí.

„Co je?“ povzddechla si.

„Bolí mě ruka,“ zkřivil ústa, „asi jsem se zranil...“

Sundat sako a vyhrnout rukáv košile si kvůli železkům nemohl, avšak po několika akrobatických kouscích zahlédl cosi jako čerstvě přiložený obvaz, který mu zakrýval paži, a úzký pramínek krve, který stekl až k zápěstí.

„A dost, nechte hned těch pitomin! Kde teda jsme? Ve Wicklow?“

Mladá žena zavrtěla hlavou.

„Wicklow? Kde to je?“

„Les na jihu,“ povzdychнул si.

„Na jih od čeho?“ zeptala se.

„Děláte si ze mě srandu? Na jih od Dublinu!“

Vyvalila na něj oči.

„Fakt si myslíte, že jsme v Irsku?“

Další povzdech.

„A kde jinde bychom měli být?“

„No já předpokládám, že ve Francii. Kousek za Paříží. Řekla bych rambouilletský les nebo...“

„Přestaňte si vymýšlet!“ přerušil ji. „Kdo vlastně jste?“

„Ženská s bouchačkou, takže otázky tu kladu já.“

Vyzývavě opětoval její pohled, ale pochopil, že situaci nemá v rukou. Rozhostilo se ticho.

„Jmenuju se Alice Schäferová, jsem policejní kapitánka u pařížské kriminálky. Večer jsem strávila s kamarádkami na Champs-Élysées. Nemám tušení, kde a jak jsme se tu octli připoutaní jeden k druhému. A ani v nejmenším netuším, kdo jste. Teď je řada na vás.“

Muž na okamžik zaváhal a pak se rozhodl, že svou totožnost prozradí.

„Jsem Američan. Mé jméno je Gabriel Keyne a jsem jazzový pianista. Normálně žiju v Los Angeles, ale kvůli koncertům často cestuju.“

„Co se vám vybaví jako poslední?“ vybafla na něj.

Gabriel sraštil obočí a zavřel oči, aby se lépe soustředil.

„Tedy... Včera večer jsem hrál se svým baskytaristou a saxofonistou v Brown Sugar, to je jazzový bar v dublinské čtvrti Temple Bar.“

V Dublinu... Ten chlap je cvok!

„Po koncertě jsem zůstal v baru a asi jsem to trochu přehnal s cuba libre,“ pokračoval Gabriel a konečně otevřel oči.

„A dál?“

„A dál...“

Byl podrážděný a rozčileně si hryzal ret. Vybatvit si závěr večera mu očividně dělalo stejný problém jako jí.

„Poslyšte, vážně nevím. Měl jsem, tuším, menší výměnu názorů s týpkem, co se mu nelíbila moje muzika, pak jsem

asi vystartoval po pár holkách, ale na to abych nějakou sbalil, jsem byl moc vyřízenej.“

„To je úroveň! To jste fakt třída.“

Sarkasmus přešel mávnutím ruky a zvedl se z lavičky, čímž přiměl Alici, aby udělala totéž. Ta škusbla prudce rukou a donutila ho, aby se znovu posadil.

„Z klubu jsem odešel kolem půlnoci,“ pokračoval. „Sotva jsem se držel na nohou. Na Aston Quay jsem chtěl chytit taxík, po pár minutách zastavilo nějaké auto a...“

„A co?“

„Já víc nevím,“ přiznal. „Asi jsem dal řidiči adresu a skácel se na sedadlo.“

„A co bylo potom?“

„Nic, vždyť to říkám!“

Alice sklonila zbraň a nechala uplynout pár vteřin, aby ty špatné zprávy vstřebala. Evidentně to nebyl člověk, který by jí pomohl vyjasnit situaci. Právě naopak.

„Uvědomujete si, že všechno, co mi tady vykládáte, je bohapustý blábol?“ pokračovala s povzdechem.

„A to jako proč?“

„No protože jsme ve Francii, proto!“

Gabriel přešel očima les kolem dokola: nedotčená vegetace, husté keře, skalní stěny porostlé břečťanem, zlatavá klenba z podzimního listí. Jeho pohled stoupal po kmeni obrovitého jilmu, všiml si dvou čiperných veverek, které rychle šplhaly vzhůru, přesakovaly z větve na větev a pronásledovaly skalníka modrého.

„Ochotně vsadím košili, že ve Francii nejsme,“ utrousil a podrbl se na hlavě.

„Existuje ostatně jediná možnost, jak se to dozvědět,“ řekla popuzeně, uklidila zbraň a zvedla ho z lavičky.

Nechali za sebou mýtinu a ponořili se do zeleně hustého lesíku a neprostupných keřů. Připoutaní jeden k druhému šli

zvlněným terénem, cesta vedla nahoru, hned zase dolů a při chůzi se přidržovali skalních výstupků. Přeskakovali lesní potůčky a klopýtali po klikatých cestičkách. Než se jim podařilo vymotat se z toho lesního bludiště, zabralo jim to dobrých pár minut. Konečně se ocitli na úzké asfaltové silnici pod klenbou větví stromů podél cesty. Vydali se po ní a zvuky civilizace se ozývaly stále neodbytněji.

Povědomé zvuky rušného města...

Poháněna jakousi předtuchou Alice dotáhla Gabriela k místu, kudy mezi listovým pronikaly sluneční paprsky. Razili si cestu za sluncem, dokud nevyšli na travnatý břeh vodní plochy.

A tehdy ho spatřili.

Široký oblouk litinového mostu, který elegantně přemostoval jedno rameno jezera. Dlouhý most krémové barvy s arabeskami a osázenými truhlíky.

Most důvěrně známý ze stovek filmů.

Bow Bridge.

Nebyli v Paříži. Ani v Dublinu.

Byli v New Yorku.

V Central Parku.

Central Park West

*Toužíme po pravdě
a nacházíme v sobě jen nejistotu.*

Blaise PASCAL

„Panebože!“ vydechl Gabriel, zatímco Alice ohromeně mlčela.

Vyrovnat se se skutečností nebylo snadné, ale teď už nebylo pochyb. Probrali se uprostřed „Ramble“, nedotčené a neudržované části Central Parku. Opravdového lesa o rozloze patnáct hektarů, který se táhne severně od jezera.

Oběma se rozbušilo srdce tak silně, jako by jim mělo vyskočit z krku. Popošli blíž ke břehu na rušnou cestu s typickým ranním provozem. V dokonalé harmonii se tu míjeli a proplétali náruživí běžci, cyklisti, vyznavači tai-či i obyčejní chodci, kteří venčili své psy. Oběma se zdálo, že jim v hlavě naráz explodovaly všechny zvuky velkoměsta: dopravní ruch, troubení aut, sirény policie a hasičských aut.

„To je šílený,“ nezmohla se na víc Alice.

Vyvedená z rovnováhy se snažila rozumně uvažovat. Byla ochotná připustit, že oba dva se předchozího večera tak opili, že zapomněli, co se v noci stalo. Nebylo ale myslitelné, že by je někdo posadil do letadla proti jejich vůli. Často v New Yorku

trávila volné dny se Seymourem, svým kolegou a nejlepším přítelem zároveň. Věděla, že let Paříž – New York trvá něco přes osm hodin, ale s časovým posunem se vzdálenost zkrátí na dvě hodiny. Když letěli spolu, Seymour nejčastěji rezervoval místa na let v 8:30 z letiště Charlese de Gaulla a letadlo přistálo v New Yorku v 10:30. Pamatovala si i to, že poslední dálkový spoj odlétá z Paříže krátce před 20:00. Včera večer v osm byla ale ještě v Paříži. Museli letět soukromým letadlem. Když připustila, že ji do letadla v Paříži posadili ve 2 hodiny ráno, do New Yorku by přiletěla ve 4 hodiny místního času. Takhle na papíře, čistě teoreticky to bylo možné. Ve skutečnosti by to vypadalo úplně jinak. I kdyby letěla soukromým letadlem, tak administrativní formality pro vstup do Spojených států byly vždy složité a zdlouhavé. Tohle rozhodně nesesedělo.

„Ups, sorry!“

Vrazil do nich mladý muž na kolečkových bruslích Rollerblade. Omlouval se a přitom vrhl překvapený a nedůvěřivý pohled směrem k poutům na rukách.

Alici zablikal v hlavě poplašný signál.

„Tady nemůžeme jen tak stát, všichni na nás koukají,“ probrala se, „za minutu máme na krku policajty.“

„Co navrhuje?“

„Povedeme se za ruce, dělejte!“

„Cože?“

„Budeme se držet jako milenci, a tak přejdeme most!“ vysvětlila mu spěšně.

Poslechl a vydali se přes Bow Bridge. Vzduch byl příjemně chladný a suchý. Na nebi bez mráčku se v pozadí rýsovaly siluety okázalých staveb v západní části Central Parku: dvě věže San Remo, legendární fasáda Dakoty a apartmány Art-Deco Majesticu.

„Stejně bysme měli jít na policii a nahlásit to,“ začal za chůze zase Gabriel.

„Jasně, to byste se rovnou mohl vrhnout do jámy lvové!“
Nevzdal se:

„Měla byste poslechnout zdravý rozum, holčičko...“

„Ještě jednou mi tak řeknete a uškrtním vás těma želízka-
ma! Tak dlouho vás budu držet pod krkem, až vypustíte
duši. Mrtví už nemluví.“

Ignoroval její výhružku.

„Jako Francouzka byste se měla jít aspoň poradit na vaši
ambasádu.“

„Rozhodně ne, dokud nepochopím, k čemu v noci došlo.“

„V žádném případě nepočítejte s tím, že bych si hrál na
nějakého uprchlíka. Jakmile se dostaneme z parku, okamžitě
zajdu na první okrsek a řeknu jim, co se nám stalo.“

„To děláte schválně, nebo jste tak omezený? Jestli jste si
toho náhodou nevšiml, jsme *spoutaní*, člověče! Nemůžeme se
rozdělit, váže nás tahle věc! A proto, dokud nepřijdeme na
způsob, jak se náramků zbavit, budete dělat to, co dělám *já*.“

Bow Bridge představoval sympatický přechod mezi ne-
spoutanou zelení Ramble a vzorně udržovanými zahradami
v jižní části jezera. Když přešli na druhou stranu mostu, vy-
dali se cestou podél vody až k žulové fontáně Cherry Hill.

Gabriel naléhal:

„Proč odmítáte jít se mnou na policii?“

„Protože znám policajty, představte si.“

Jazzman se ohradil:

„A jakým právem mě zatahujete do svých problémů?“

„Jak to myslíte, do mých problémů? Možná jsem v průšvi-
hu, ale vy jste v něm až po krk se mnou.“

„To teda ne, já si totiž nemám co vyčítat!“

„Aha! A kde berete tu jistotu? Myslela jsem, že si ze vče-
rejška nic nepamatujete...“

Její odpověď ho zjevně rozhodila.

„Takže vy mi nevěříte?“

„O tom nepochybujte. Vaše historka s barem v Dublinu nemá ani hlavu, ani patu, Keyne.“

„Asi stejně jako ta vaše, že jste si vyrazila na Champs-Élysées! Ostatně to vy máte všude krev. Vy máte zbraň v kapse a...“

Přerušila ho:

„V tom máte pravdu. Zbraň mám opravdu já, takže už konečně sklapněte a dělejte přesně, co vám řeknu, OK?“

Pokrčil rameny a podrážděně odfrknul.

Alice polkla a za hrudní kostí ucítila pálení, jako kdyby jí někdo do jícnu stráhl kyselinu. Stres. Únava. Strach.

Jak z toho ven?

Pokusila se urovnat si v hlavě myšlenky. Ve Francii je něco po poledni. Chlapi z vyšetřovačky ji ráno neviděli v kanceláři a určitě si dělali starosti. Seymour se jí zaručeně snažil dovolat na mobil. V první řadě se musí spojit s ním a požádat ho, aby se pustil do vyšetřování. V duchu začala formulovat jednotlivé položky na seznamu: 1) zajistit nahrávky z bezpečnostních kamer na parkovišti Franklin-Roosevelt, 2) prověřit všechna soukromá letadla, která po půlnoci odstartovala z Paříže do Spojených států, 3) najít místo, kde zůstalo její audi, 4) ověřit totožnost Gabriela Keyna a pravdivost jeho tvrzení...

Vyhlídka na vyšetřování ji trochu uklidnila. Adrenalin byl v její práci už dlouho hlavním hnacím motorem. Skutečná droga, která jí v minulosti zničila život a v současnosti je jediným přijatelným důvodem k tomu, aby každé ráno opět vstala.

Zhluboka se nadechla svěžího vzduchu.

Ulevilo se jí, že v ní zase zvítězila policistka, a začala pracovat postup vyšetřování: pod jejím velením povede Seymour pátrání ve Francii a ona bude pracovat tady na místě.

Stále ruku v ruce došli Alice s Gabrielem k památníku Strawberry Fields v západním cípu parku, odkud mohli vyjít ven. Policistka muzikanta nenápadně sledovala. Strašně moc potřebovala vědět, co je skutečně zač. Pouta mu nasadila sama? Pokud to tak bylo, jaký k tomu měla důvod?

Teď se na ni podíval i on a jízlivě se zeptal:

„Co bude teď?“

Odpověděla mu otázkou:

„Znáte někoho ve městě?“

„Ano, mám tu dokonce jednoho velmi dobrého přítele, saxofonistu Kennyho Foresta, ale je to k ničemu: právě je na turné v Tokiu.

Zeptala se jinak:

„Takže nevíte o žádném místě, kde by se dalo sehnat nářadí, abychom se zbavili náramků, kde bychom se převlékli a dali si sprchu?“

„Ne,“ připustil, „a vy?“

„Pokud jste to zapomněl, tak já bydlím v Paříži!“

„Pokud jste to zapomněl, tak já bydlím v Paříži!“ napodobil ji a tvářil se u toho jako primadona. „Heleďte, nevím, jak se vyhnout policii, když nemáme prachy, oblečení, nic, čím bychom prokázali svoji totožnost...“

„Nechte toho bédování. Začneme tím, že si obstaráme mobil, co?“

„Znovu vám říkám, že nemáme ani cent. Jak to chcete udělat?“

„To není tak těžké; stačí, když ho ukradneme.“

Spoutání

*V každém problému se ukrývá
i zárodek jeho řešení.*

Albert EINSTEIN

Alice a Gabriel za sebou nechali zelenou oázu a vyšli na avenue Central Park West, která vede podél parku. Ušli pár kroků po chodníku a hned je pohltit městský ruch: přerušované troubení žlutých taxíků řítících se plnou rychlostí na Midtown, vyvolávání prodavačů hot dogů, dunění sbíječek dělníků městské údržby opravujících kanalizaci.

Nesmíme ztrácet čas.

Alice přimhouřila oči, aby si lépe prohlédla okolí. Přes ulici se tyčila impozantní písková Dakota, před níž před třiatřiceti lety zavraždili Johna Lennona. Gotická silueta budovy se promítala na nebe Manhattanu. Její věžičky, stupňovité štíty, vikýře a balkonky kontrastovaly s okolím.

Středověk v 21. století.

Na chodníku si narychlo rozložil stánek pouliční prodavač a turistům pod cenou prodával trička a plakáty s Beatles.

Tak deset metrů před sebou si Alice všimla skupinky teenagerů: před budovou se fotili halasní Španělé. Legenda žije i po třiceti letech...

Uběhlo pár vteřin, než si vyhlídla svůj „terč“ a vypracovala stručný plán útoku. Bradou Gabrielovi pokynula směrem k hloučku.

„Vidíte toho kluka s telefonem?“

Podrbal se na zátylku.

„Kterého? Dobrá polovina z nich má mobil přilepený na uchu.“

„Toho malého tlustého s brýlemi a rovně zastřiženými vlasy v dresu Barcelony.“

„Přepadnout dítě mi nepřipadá moc odvážné...“

Alice to nevydržela a vybuchla:

„Vypadá to, že vám pořád nedochází, že jsme totálně v hajzlu, Keyne! Tomu klukovi je nejmíň šestnáct a nepřepadneme ho, jen si od něj půjčíme telefon.“

„Nechtěla byste radši ukrást hot dog? Mám totiž hlad,“ zakňoural.

Probodla ho pohledem.

„Přestaňte šaškovat a dobře mě poslouvejte. Půjďme těsně u sebe. Až dojdeme k němu, strčíte do mě a jakmile budu mít telefon, musíme rychle vyklidit pole.“

Gabriel souhlasně přikývl.

„To bude hračka.“

„Hračka? Brzy poznáte, jak snadno se utíká se spoutanýma rukama...“

Události proběhly tak, jak to Alice naplánovala: využila momentu překvapení a pubertákovi vytrhla telefon.

„Teď vyrazte!“ pobídla Gabriela.

Na přechodu naskočila zelená. Přeběhli na druhou stranu a zmizeli hned v další ulici kolmé na přechod. Utíkat se spoutanýma rukama bylo ale ještě horší, než si Alice představovala. Bylo obtížné sjednotit rytmus kroků, navíc nebyli stejně velcí a při každém pohybu se jim ocelová pouta bolestivě zařezávala do zápěstí.

Gabriel se ohlédl. „Běží za námi!“ vykřikl.

Alice se taky otočila a spatřila skupinu mladých Španělů, kteří jim byli v patách.

Smůla...

Jen souhlasně pokývli hlavou a přidali na tempu. 71. ulice byla klidná komunikace typická pro Upper West Side, lemovaná elegantními brownstones, domy z červeného pískovce. Žádní turisté, volné a široké chodníky, a tak mohli rychle přeběhnout kolem bloku obytných domů oddělujícího obě ulice. Mladíci, kteří je pronásledovali, zrychlovali a pokřikovali na kolemjdoucí, aby jim pomohli chytit zloděje.

Columbus Avenue.

Zpátky v rušném velkoměstě: otevřená průčelí obchodů, kavárny plné hostů, nedaleká stanice metra chrlící studenty.

„Doleva!“ vykřikl Gabriel a strhl ji na stranu.

Změna směru Alici rozhodila. Jen stěží udržela rovnováhu a vykřikla bolestí, jak se jí želízka zařízla do masa.

Běželi dolů po bulváru směrem na jih, vráželi do chodců, převrhli několik stojanů se zbožím a jen taktak že nezašlápli trpasličího jorkšíra.

Příliš mnoho lidí.

Pocit závratě a vzrušení, bodavá bolest v boku. Chtěli se vyhnout davu chodců na chodníku a pár metrů to tedy zkusili po silnici.

To nebyl dobrý nápad...

Málem je srazilo taxi. Řidič sešlápl brzdy, dlouze zatroubil a chrlil jednu nadávku za druhou. Strhli to ke krajnici, ale Alice zakopla o obrubník chodníku. Znovu se jí pouta zaryla do zápěstí. Upadla a strhla s sebou Gabriela. Vytoužený mobil, kvůli kterému se tak snažili, odletěl stranou.

Do prdele!

Gabriel ho pohotově sebral.

Zvedej se!

Už byli na nohou a vrhli rychlý pohled na své pronásledovatele. Skupinka se sice rozpadla, ale dva teenageři to nevzdali. Užívali si honičku na Manhattanu a doufali, že z ní vyjdou vítězně a po návratu domů budou ohromovat holky.

„Běhá jim to, lumpům!“ vztekal se Gabriel. „Já už na podobný blbosti nemám věk!“

„Ještě kousek!“ žadonila Alice a táhla ho za sebou.

Každý další krok byl utrpením, ale zatnuli zuby. Ruku v ruce. Deset metrů, padesát metrů, sto metrů. Před očima se jim míhal nesouvislý film: pára nad kanály stoupající k nebi, kovové žebříky na cihlových fasádách, grimasy dětí za okny školních autobusů, do nekonečna ubíhající budovy ze skla a betonu, hromady vývěsních štítů a reklamních billboardů.

67. ulice, 66.

Zápěstí měli rozedřená do krve, mohli si vykašlat plíce, ale už se zase sebrali. Poháněl je adrenalin a na rozdíl od kluků, kteří jim byli v patách, chytli druhý dech. Sevření bylo jistější a běh plynulejší. Doběhli na místo, kde Broadway protíná Columbus. Bulvár se tu měnil v ohromnou křižovátku, kde se sbíhaly tři čtyřproudové vozovky. Stačil jediný pohled, aby měli jasno, co provedou.

„Ted!“

Rychle, bez ohledu na riziko, za zvuku skřípějících pneumatik a hlasitého troubení přebíhali napříč křižovátkou.

Celou západní část Broadwaye mezi 65. a 62. ulicí zabíral kulturní komplex Lincolnova centra vybudovaný kolem Metropolitní opery. Alice se podívala nahoru, aby se zorientovala. Několik pater vysoká, obrovitá loď ze skla a ocelového pletiva zasahovala svou přídíl až do poloviny bulváru.

Poznala auditorium Juilliard School, kolem níž už párkrát prošla se Seymourem. Prosklenou fasádou mohli kolemjdoucí zahlédnout taneční pokusy baletek a zkoušky hudebníků ve studiích.

„Podzemní parkoviště Opery!“ rozhodla a ukázala na betonový nájezd, který končil v podzemí.

Gabriel přikývl. Prokličkovali asfaltové útroby parkoviště a vyhýbali se autům, která mířila k výjezdu. Dostali se do prvního podzemí a z posledních sil přeběhli nekonečnou parkovací plochu. Rozhodli se pro jedno schodiště a vyběhli po schodech, které ústily o tři bloky dál do odlehlého kouta Damrosch Parku.

Konečně byli na volném prostranství a s úlevou konstatovali, že pronásledovatelé zmizeli.

Alice a Gabriel se opřeli o zídku, která je oddělovala od esplanády, a snažili se popadnout dech. Oba byli zpocení a ochromení bolestí.

„Podejte mi telefon,“ vypravila ze sebe udýchaně.

„Krucí, já, já ho ztratil!“ vykřikl s rukou v kapse.

„To snad ne, vy...“

„Dělám si legraci,“ ujistil ji a podal jí smartphone.

Alice po něm vrhla vražedný pohled, chystala se mu vynadat, ale v ústech náhle pocítila nepříjemnou kovovou pachut'. Zatočila se jí hlava. Nevolnost jí obrátila vnitřnosti, naklonila se nad truhlík a vydávila trochu žluče.

„Potřebujete se napít.“

„Spíš najíst.“

„Já jsem vám říkal, že máte ukrást spíš ten hot dog!“

Opatrně došli k veřejné fontánce, aby se napili. Damrosch Park se rozprostíral u budovy New York City Ballet a prosklených oblouků Metropolitní opery a bylo v něm dostatečně rušno, aby nebudili pozornost. Na dvoře pracovali dělníci, stavěli stany a montovali pódia pro nějaké představení.

Když se Alice párkrát pořádně napila, vzala si telefon, zkontrolovala, jestli není zakódovaný, a vytukala Seymourovo číslo.

Telefon si držela u ucha ramenem, čekala na spojení a masírovala si krk. Srdce jí bušilo v hrudníku jako splašené.

Zvedni to, Seymoure...

Seymour Lombart byl Alicin zástupce vyšetřovací skupiny, kterou vedla. „Skupinu Schäferové“ tvořilo dalších pět policistů a sídlili ve čtyřech malých kancelářích ve třetím patře budovy kriminálky na quai des Orfèvres 36.

Alice se podívala na hodinky, aby spočítala časový posun. V Paříži bylo 14:20.

Vyšetřovatel zvedl telefon po třetím zazvonění, ale kvůli hluku v pozadí nebylo vůbec rozumět. Pokud nebyl Seymour někde v terénu, určitě právě obědval.

„Seymoure?“

„Alice? Kde proboha jsi? Nechal jsem ti už několik vzkazů.“

„Na Manhattanu.“

„Děláš si ze mě legraci?“

„Musíš mi pomoci, Seymoure.“

„Moc špatně tě slyším.“

Totéž platilo pro ni. Příjem byl špatný. Přerušovaný. Hlas jejího zástupce k ní doléhal zkreslený, téměř kovový.

„Kde jsi, Seymoure?“

„V restauraci *Caveau du Palais* na place Dauphine. Hele, vracím se do kanceláře, zavolám ti za pět minut, OK?“

„Fajn. Číslo se ti zobrazilo?“

„Ano.“

„Super. A pospěš si. Mám pro tebe práci.“

Trochu zklamaně zavěsila a podala mobil muzikantovi.

„Jestli si chcete zavolat, tak teď máte příležitost. Máte pět minut. Hodte sebou.“

Gabriel ji pozoroval a tvářil se pobaveně. Navzdory nebezpečí a nedostatku času se neubránil nepatrnému úsměvu, který mu pohrával na tváři.

„Vždycky s lidmi mluvíte tak autoritativně?“

„Chcete mě zase naštvat?“ utrhla se na něj. „Budete volat, nebo ne?“

Gabriel jí sebral mobil a chvilku přemýšlel.
„Zavolám kamarádovi, Kennymu Forrestovi.“
„Tomu saxofonistovi? Mně jste řekl, že je v Tokiu.“
„Při troše štěstí nechal možná klíče od bytu u souseda nebo správce. Nevíte, kolik hodin je v Japonsku?“ zeptal se, když ťukal číslo do mobilu.
Alice počítala na prstech.
„Řekla bych tak deset hodin večer.“
„Zatraceně, tak to je právě uprostřed koncertu.“
Gabriel se skutečně dovolal do hlasové schránky a nechal mu vzkaz. Vysvětlil, že je v New Yorku a zavolá později.
Vrátil přístroj Alici. S povzdechem se podívala na hodinky.
Hod' sebou, Seymoure! zapřísahala ho v duchu a svírala nervózně telefon. Rozhodla se, že mu zavolá zpátky, když si znovu všimla číslic napsaných na dlani. Pot už je částečně setřel.
„Říká vám to něco?“ zeptala se a nastavila Gabrielovi otevřenou dlaň.

2125558900

„Na ty číslice jsem narazila dneska ráno, když jsem se probudila. Vůbec si ale nevybavuju, že bych si je psala.“
„To bude asi telefonní číslo, ne? Ukažte, ať se ještě podívám. Bingo!“ vykřikl Gabriel. „212 je předvolba pro Manhattan. Jste si fakt jistá, že jste polda?“
Jak jsem tohle mohla přehlédnout?
Přešla jeho sarkasmus a okamžitě na to neznámé číslo zavolala. Zvedli to hned, jak mobil zazvonil.
„*Greenwich Hotel*, dobrý den. U telefonu Candice. Jak vám mohu pomoci?“
Hotel?

Alici jel mozek na plné obrátky. Co znamenala ta adresa? Že by tam párkrát přespala? Byl to nesmysl, ale za pokus to stálo.

„Mohla byste mě laskavě přepojit na pokoj slečny Alice Schäferové?“

Recepční na druhém konci se na chvíli odmlčela a potom řekla:

„Domnívám se, že žádného hosta tohoto jména zde nemáme, madam.“

Alice naléhala.

„Jste si jistá, nebo si to jen myslíte?“

„Naprosto jistá, madam, lituji.“

Alice neměla ani čas položit telefon, když se na displeji objevilo Seymourovo číslo. Zmeškaný hovor. Vzala to a už nestihla recepční poděkovat.

„Jsi v kanceláři, Seymoure?“

„Už tam budu,“ odpověděl udýchaně. „Řekni, že ten New York je jen vtip.“

„Bohužel ne. Mám málo času a hrozně moc potřebuju, abys mi pomohl.“

Během tří minut mu stačila povědět všechno, co se jí od včerejšího večera přihodilo:

jak si vyrazila s přítelkyněmi na Champs-Élysées, jak se jí z hlavy vykouřilo, co dělala potom, co se dostala na parkoviště, jak se probudila v Central Parku připoutaná železky k neznámému muži a nakonec jak ukradla mobil, aby mu mohla zavolat.

„Děláš si ze mě legraci? Na co si to hraješ, Alice? Máme tu spoustu práce. Chce tě vidět soudce: zamítl naši žádost o výslech v případě Sicard. A Thaillandierová, ta...“

„Hergot, poslouchej mě!“ zaječela.

V očích měla slzy a byla na pokraji zhroucení. I na druhé straně Atlantiku musel kolega vycítit její rozrušení.

„To není vtip, do hajzlu! Jsem v nebezpečí a můžu se spo-lehnout jen na tebe!“

„Dobrá, tak se uklidni. Proč nejdeš na policii?“

„Proč? Protože v kapse bundy mám zbraň, která není moje, Seymoure. Protože mám všude na košili krev. Protože u sebe nemám jediný doklad! Tak proto! Strčí mě za mříže a vůbec se se mnou nebudou bavit.“

„Nemají mrtvolu,“ namítl policista.

„Tím si právě nejsem tak jistá. Nejdřív musím přijít na to, co se se mnou stalo. A vymysli způsob, jak se mám zbavit těch železek!“

„Jak to mám jako udělat?“

„Tvoje matka je Američanka. Máš tu rodinu, máš tu známé.“

„Dobře víš, že matka bydlí v Seattlu. V New Yorku máme jen jednu prarodinu. Stařenku v Upper East Side. Navštívili jsme ji spolu, když jsme přijeli poprvé na Manhattan, vzpomínáš? Je jí devadesát pět let a myslím, že pilku na železo u ní nenajdeš. Ta ti nepomůže.“

„Kdo tedy?“

„Nech mě přemýšlet. Snad bych něco měl, ale musím si brnknout, abych tě neposlal na špatnou adresu.“

„OK, zavolej, ale dělej, snažně tě prosím.“

Zavěsila a sevřela ruce v pěst. Gabriel se jí podíval do očí. Z řeči těla své „partnerky“ mohl vyčíst bezmocnost a vztek.

„Co je vlastně zač ten Seymour?“

„Můj zástupce u kriminálky a taky můj nejlepší přítel.“

„Jste si jistá, že mu můžeme věřit?“

„Stoprocentně.“

„Neumím sice tak dobře francouzsky, ale nepřišlo mi, že by se mohl přetrhnout, aby vám pomohl.“

Neodpověděla. Pokračoval:

„A co ten hotel? Zjistila jste něco?“

„Ne, a to jste přece slyšel, když posloucháte cizí hovory.“

„Na takovou vzdálenost to dost dobře nejde, neposlouchat. Prosím, madam, abyste mi vzhledem k okolnostem laskavě prominula mou indiskrétnost,“ bránil se ironicky.

„A jak jste mi už několikrát připomněla, jsem ve stejný bryndě jako vy.“

Podrážděně otočila hlavu, aby unikla Keynovu pohledu.

„Přestaňte na mě, krucinál, tak zírat. Nechtěl jste si náhodou zavolat? Třeba dát vědět ženě, přítelkyni...“

„Ne. V každém přístavu jiná žena, to je mé heslo. Jsem volný jako pták. Volný jako ty tóny, které se linou z mého klavíru.“

„Jasně: svobodný a sám. Znáám dobře chlapy jako vy.“

„A co vy, žádný manžel nebo přítel?“

Odvrátila hlavu, aby se vyhnula odpovědi. Pochopil, že se dotkl citlivého místa.

„Ne, vážně, Alice: jste vdaná?“

„Jděte se vycpat, Keyne.“

„Takže jo, chápu, jste vdaná,“ uzavřel to.

Poněvadž to nepopřela, řítíl se do čím dál hlubší propasti:

„Proč manželovi nezavoláte?“

Znovu zatnula ruce v pěst.

„Moc vám to doma neklape, že jo? To mě nepřekvapuje s tou vaší příšernou povahou.“

Podívala se na něj, jakoby jí zabodl dýku do srdce. Potom úžas vystřídal vztek.

„Protože nežijte, vy idiote!“

—

Litoval vlastní netaktnosti a nasadil zkroušený výraz. Už se chtěl omluvit, když vtom se ozvalo příšerné vyzvánění, podivná směs salsy a elektra.

„Haló, Seymoure?“

„Mám pro tebe řešení, Alice. Vzpomínáš si na Nikki Nikovski?“

„Osvěž mi paměť.“

„Když jsme loni o Vánocích byli v New Yorku, navštívili jsme skupinu současných umělců.“

„Na nábřeží, v té velké budově, je to ono?“

„Ano, ve čtvrti Red Hook. Vedli jsme sáhodlouhé hovory s jednou výtvarnicí, která dělá sítotisk na pláty z oceli a hliníku.“

„A ty jsi od ní nakonec koupil dvě díla do sbírky,“ vzpomínala.

„No, tak to je ona, Nikki Nikovski. Zůstali jsme v kontaktu a teď jsem s ní mluvil. Má ateliér v bývalé továrně. Taky potřebné nářadí, abyste se zbavili náramků, a je ochotná ti pomoci.“

Alice si s ulehčením oddechla.

Okamžitě se chytila té uklidňující zprávy a nastínila svému zástupci strategický plán:

„Musíš vyšetřovat na vlastní pěst, Seymoure. Začni tím, že si opatříš nahrávky bezpečnostních kamer podzemního parkoviště na avenue Franklin-Roosevelt. Zjisti, jestli tam je pořád moje auto.“

Policista ji přerušil:

„Řekla jsi, že ti ukradli všechny věci, tak se můžu pokusit vysledovat tvůj mobil a zkontrolovat pohyby na tvém účtu.“

„Bezva. A informuj se i na soukromé lety, které se v noci uskutečnily mezi Paříží a Spojenými státy. Začni letištěm Le Bourget a pak se poptej na dalších letištích v okolí Paříže. Pokus se taky vypátrat všechno, co jde, o jistém Gabrielu Keynovi, americkém jazzovém pianistovi. Prověř, jestli včera večer opravdu hrál v Dublinu, v klubu Brown Sugar.“

„Informace o mně?“ pokusil se ji přerušit Gabriel. „Teda drзости máte na rozdávání!“

Alice ho umlčela pohybem ruky a pokračovala v koncepci plánu pro svého zástupce:

„Vyslechni taky holky, člověk nikdy neví: Karine Payetová, Malika Haddaová a Samia Chouakiová. Chodily jsme spolu na práva. Kontakty najdeš v počítači v kanceláři.“

„Dobře.“

Náhle ji něco napadlo.

„Mimochodem, taky by stálo za zkoušku vysledovat jednu zbraň. Glock 22. Nadiktuju ti sériové číslo.“

Následovala řada písmen a čísel vyrytých na zbrani.

„Mám to. Udělám, co bude v mých silách, abych ti pomohl, Alice, ale musím informovat Taillandierovou.“

Alice zavřela oči. Vybavila si obraz divizní šéfové Mathildy Taillandierové, která stála v čele kriminální brigády. Taillandierová ji zrovna nemilovala a bylo to vzájemné. Od případu „Erik Vaughn“ se několikrát pokusila ji z kriminálky vyštípat. Až dodnes její přímí nadřízení byli proti, hlavně z politických důvodů, ale Alice věděla, že její pozice v práci je nejistá.

„Ať tě to ani nenapadne,“ přerušila ho. „Všechny z toho vynech a nějak si porad' sám. Nejmén' stokrát jsem ti zachránila kůži, tak teď mi to můžeš trochu vrátit, riziko je minimální, Seymoure.“

„Co mám s tebou dělat,“ vzdal to. „Zavolám ti, až budu mít něco nového.“

„Zavolám ti já. Nebudu si moct dlouho nechat tenhle telefon, ale pošli mi esemesku s kontaktem na Nikki Nikovski.“

Alice domluvila a za chvíli se na displeji telefonu objevila adresa ateliéru výtvarnice. Klikla na hypertextový odkaz a hned měla před sebou aplikaci geolokalizace.

„Red Hook, to není zrovna, co by kamenem dohodil,“ utrousil Gabriel, když se podíval na displej.

Alice zkoumala plánek a pohybem prstu po dotykové obrazovce si přibližovala okolí. Ateliér se nacházel jihozápadně od Brooklynu. Nepřicházelo v úvahu, že by to zvládli pěšky. Ostatně ani MHD.

„Nemáme ani peníze na lístky na autobus nebo metro,“ podotkl Gabriel, jakoby jí četl myšlenky.

„Co máte tedy v plánu?“ zeptala se vyzývavě.

„To je jednoduché: ukradneme auto. Ale tentokrát to necháte na mně, platí?“

—

Na rohu 61. ulice a Amsterdam Avenue objevili nenápadnou slepou ulici zastrčenou mezi dva obytné domy.

Gabriel rozbil loktem sklo u starého miniauta. Trvalo jim přes čtvrt hodiny, než našli auto zaparkované na odlehlém místě, které by bylo dostatečně předpotopní, aby šlo nastartovat postaru.

Byl to staříčkový dvoubarevný Austin Cooper S s bílou střechou a tmavě hnědou karosérií. Klasický model z doby koncem šedesátých let, který nějaký sběratel velmi pečlivě zrestauroval.

„Jste si jistý, že víte, co děláte?“

Gabriel zahrál poznámku do autu.

„Čím si může být člověk v životě jistý?“

Prostrčil okénkem ruku a otevřel dveře. Na rozdíl od scén ve filmu ukrást auto spojením startovacích kabelů nebylo nic jednoduchého. A s pouty na ruku to bylo ještě těžší.

Gabriel se usadil na předním sedadle a sklonil se pod volant z hliníku a lakovaného dřeva. Alice se opřela lokty o okénko a předstírala, že si s ním povídá.

Role se teď přirozeně obrátily: ona hlídala a on se hrabal v mechanice.

Ozvalo se suché lupnutí, jak Gabriel vytrhl umělohmotné panely překrývající řídicí systém. Volnou rukou sundal kryt, aby se dostal ke kabelům. Z opotřebované plastové krabičky teď čouhaly tři páry různobarevných kabelů.

„Kde jste se to naučil?“

„Škola ulice. Jih Chicaga, čtvrt Englewood.“

Pozorně zkoumal svazek kabelů a hledal ty, které vedou k baterii.

„To je kabel, který napájí celý elektrický obvod v autě,“ vysvětlil jí a ukázal na dva hnědé dráty.

„To se mi snad zdá! Snad mi tu teď nebudete dělat přednášku z fyziky!“

Naštvaně uvolnil kabely z krabice, na koncích odstranil izolaci a skroutil oba konce dohromady, aby aktivoval spínač zapalování. Palubní deska se okamžitě rozsvítila.

„Pohněte zadkem, kruci! Všimla si nás nějaká ženská na balkoně.“

„Myslíte, že je to jednoduchý jednou rukou? Chtěl bych vás vidět na svém místě!“

„To vy jste se naparoval, že máte školu ulice.“

Ve spěchu Gabriel zapomněl na opatrnost a zuby odizoloval startovací kabely.

„Přestaňte a radši mi pomozte. Podržte tady tenhle drát. Teď ho zlehka třete o ten druhý. Jo, přesně tak...“

Povedlo se, přeskočila jiskra a slyšeli, že motor naskočil. Spiklenecky na sebe mrkli a potvrdili tak své malé vítězství.

„Rychle,“ přikázala a cpala ho na sedadlo spolujezdce. „Řídit budu já.“

„To nepřichází v úvahu!“

„Je to rozkaz,“ přerušila ho. „Stejně nemáme na vybranou! Já držím volant, vy řadíte.“

Red Hook

*Některé věci lépe přijímáme v klidu,
jiné zase za zvuku bromů.*

Willa CATHEROVÁ

Na rohu Broadwaye a 66. ulice parkoval Ford Taurus v barvách NYPD.

Dělej, Miku!

V autě policejního vozu nervózně poposedávala čtyřiatvacetiletá Jodie Costellová a bubnovala na volant.

K newyorské policii mladá policistka nastoupila začátkem měsíce a její práce měla hodně daleko k tomu, co si od ní slibovala. Dneska ráno, i když jí služba začala ani ne před tři čtvrtě hodinou, neměla stání a byla jako na jehlách. Její okresek byla lepší čtvrt na západ od Central Parku a na její vkus byla až moc poklidná. Těch čtrnáct dní nedělala nic jiného, než že podávala informace turistům, párkrát na ulici honila zloděje, domlouvala neukázněným řidičům a vyháněla z veřejného prostranství opilce.

A aby toho nebylo málo, dali jí za partáka Mika Hernadeze. Naprostá troska půl roku před důchodem byla pro ni jen přítěží. Hlavně se nepředřít, nikam nespíchat, zajímalo ho jedině jídlo: čím dál častěji dělal přestávky na donut, pauzy

na hamburger nebo Coca-Colu a nepropásl jedinou příležitost poklábosit si s místními majiteli obchodů a turisty. Vskutku osobní přístup a nasazení městské policie...

Tak to už by stačilo! rozčilila se Jodie. *Přece nepotřebuje dvě hodiny na to, aby koupil koblihy!*

Zapnula blikáčky, vystoupila z auta a prudce zabouchla dveře. Chtěla vejít do obchodu a kolegovi vynadat, když si všimla skupinky šesti mladých lidí, kteří běželi jejím směrem.

„*Ladrón, ladrón!*“

Rázně je vyzvala, aby se uklidnili. Lámanou angličtinou jí španělští turisté vyprávěli, co se přihodilo. Nejdřív se domnívala, že jde o běžnou krádež telefonu, a už se chystala, že je pošle na 20. okrsek, ale něco ji zaujalo.

„Jseš si jistý, že ti, co tě okradli, měli *pouta*?“ zeptala se mladíka ve fotbalovém dresu. Nevypadal tak hloupě jako ostatní, ale nejhezčí nebyl: kulatý obličej, dioptrické brýle a rozcuchané vlasy zastřižené podle kastrolu.

„Určitě,“ odpověděl Španěl a kamarádi souhlasně přitakávali. Jodie si hryzala spodní ret.

Uprchlíci?

To je nepravděpodobné: jako každé jiné ráno si i dnes prošla seznam pohřešovaných osob, který jim posílali kolegové z kanceláře informační služby, a žádný popis na ty dva zloděje neseseděl.

Poslechla svou intuici a vyndala z kufru auta tablet.

„Jakou značku má tvůj telefon?“

Vyslechla si odpověď a připojila se ke službě *cloud computing* výrobce. Pak mladíka požádala, aby jí nadiktoval elektronickou adresu a přístupové heslo.

Po připojení se prostřednictvím aplikace dostala do pošty uživatele, na jeho kontakty a lokalizaci přístroje. Jodie tu operaci velmi dobře znala, protože ji sama před půlrokem použila, aby si udělala jasno ve svém milostném životě. Jednoduchý

způsob, jak sledovat svého ex, když jezdil za milenkou, a získat tak důkaz o jeho nevěře. Dotkla se prstem displeje a aplikace se spustila. Na plátnu se rozblikal modrý puntík. Jestli to funguje, tak ukradený telefon byl právě uprostřed Brooklynského mostu!

Ti dva zloději se zjevně nespokojili s krádeží telefonu, museli ukrást i auto a pokoušeli se zmizet z Manhattanu!

Optimistické myšlenky jí z hlavy vyhnaly splín: konečně svítla naděje pracovat na skutečném případu, který by jí vysloužil povýšení a otevřel cestu k postu na prestižnějším oddělení.

Teoreticky měla informaci oznámit na frekvenci služební stanice NYPD, aby podezřelé zadržela brooklynská hlídka. Neměla však nejmenší chuť nechat si případ vyklouznout.

Rychle se podívala na Dunkin' Donuts. Po Miku Hernandezovi ani vidu ani slechu.

Jeho chyba...

Sedla si za volant, zapnula maják, spustila sirénu a vyrazila směrem na Brooklyn.

—

Bývalou čtvrt dokařů obklopuje voda, která se táhne až na cíp poloostrova západně od Brooklynu.

Mini dojelo až na konec Van Brunt Street, hlavní tepny, která protínala Red Hook ze severu na jih a končila jako slepá ulice. Dál silnice přecházela v ohrazenou průmyslovou zónu a končila až na nábreží.

Alice a Gabriel zaparkovali u rozpadajícího se chodníku. Kvůli spoutaným rukám museli z auta vystoupit jedněmi dvířky. I když svítlo slunce, foukal ledový vítr.

„To je kosa,“ postěžoval si nahlas jazzman a vyhrnul si límec u saka.